Гей, люди добрі, в кого є
В душі якась уразка,
Сьогодні бідкання моє
Послухайте, будь ласка!

Мене вкусив проклятий гедзь!
Чому ж мене? Чи мало
Ще є дубин у нас, не десь,
Яким потрібне жало?

Коли на трьох ногах ходить
Захоче шкапа, дайте
Їй тільки гедзя — і в ту ж мить
Вона четверту знайде.

Хто, може, скаргу в суд заніс,
І їй немає строку,
Юристу гедзя дайте в ніс —
І збудете мороку.

Коли в палаті депутат,
Говорячи, затнеться,
Нехай йому сусід чи брат
В штани засуне гедзя.

О Лавтере, було б тобі
Не так, напевно, кисло,
Коли вклонився ти юрбі
І рот мовчання стисло!

Хоч раз пекучому жалу
Себе вколоти дав би,—
Та прикрість виніс би малу,
А більшої не знав би!

Ти б Сауті ззаду залишив,
Ти б навіть Д. бучного
І Вордсворта перевершив,
Побив би й В. самого!

Даруйте, люди, що звернув
Я трохи вбік — це в душу
Сам Бог таке мені відхнув,
Тепер я далі рушу.

Батьки! У кого є дочка
Закохана в романи,
Що бравого молодика
Жадає, наче манни,

Ви дайте гедзеві вкусить
Їй палець безтурботний,
Той самий, на який надіть
Хотіла перстень злотний.

Завикне жіночка у вас
Сім раз на день сваритись,
Як цар Давид у давній час
Завик сім раз молитись,

Хай гедзь їй сяде на язик
І богомільній мовить,
Що тільки біса тішить крик
І що пора на сповідь.

А скільки це є summum bo-
num*, то мені здається,
Що вже пора кінчати, бо
Я все сказав про гедзя.

---

* Найвище благо (латин.).